

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 376/2021
02.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Драгане Бољевић и Гордане Цакула, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Лакетић адвокат из ..., против тужених Новинског издавачког друштва „Сolor Media International“ ДОО из Новог Сада и ББ, главног и одговорног уредника часописа „Scandal“ из Београда, чији је пуномоћник Никола Вуловић адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 76/20 од 20.08.2020. године, у седници већа одржаној дана 02.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 76/20 од 20.08.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 76/20 од 20.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 405/15 од 26.06.2019. године, која је исправљена решењем тог суда ПЗ 405/15 од 17.06.2020. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев и обавезани тужени да солидарно, на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова, исплате тужилци износ од 80.000,00 динара за повреду права на приватност и износ од 80.000,00 динара за повреду части и угледа са законском затезном каматом на ове износе од 26.06.2019. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилца тражила да се обавезу тужени на солидарну накнаду нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде права на приватност и повреде части и угледа у укупном износу од још 140.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени ББ, главни и одговорни уредник часописа „Scandal“, да изреку пресуде објави у истом часопису на одговарајућем месту и о свом трошку. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да солидарно накнаде тужилци трошкове парничног поступка у износу од 84.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду ГжЗ 76/20 од 20.08.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 405/16 од 26.06.2019. године, исправљена решењем тог суда ПЗ

405/16 од 17.06.2020. године, у првом, трећем и четвртном ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавили ревизију предвиђену чланом 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија). Тужени предлажу да се дозволи одлучивање о посебној ревизији ради разматрања питања права на накнаду нематеријалне штете због повреде права на приватност особе присутне на „јавној сцени“, која и сама у јавност износи детаље из свог приватног живота.

У овом спору ради се о сукобу два Уставом гарантована права - права личности (права на углед, част, достојанство) које Устав штити општом формулацијом - гарантовањем неповредивости људског достојанства и интегритета човека и права на слободу мишљења и изражавања које се законом може ограничити, између осталог и ако је то неопходно ради заштите права и угледа других. Право на поштовање приватног и породичног живота и слобода изражавања загарантовани су и члановима 8. и 10. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Сукоб ових права се у пракси решава тако што се, имајући у виду формално једнаки ранг означених права, предност даје једном од њих у зависности од конкретних околности и оцене свих правно релевантних чињеница.

У конкретном случају, у контексту права на приватност тужиља се, као позната естрадна личност, има сматрати јавном личношћу. У Резолуцији Парламентарне скупштине Савета Европе *Rec.1165 (1998)* о праву на приватност, јавне личности су дефинисане као особе које обављају јавне функције и/или се користи јавним изворима прихода, као и све оне особе које имају улогу у јавном животу - политици, економији, уметности, социјалној сфери, спорту или било ком другом подручју. Парламентарна скупштина је при том указала на штетну појаву „једностране интерпретације права на слободу изражавања“, на основу које медији задиру у приватност људи уз оправдање да су њихови читаоци овлашћени да знају све о јавним личностима, те истакла и то да право на приватност, зајемчено чланом 8. Европске конвенције, не би требало да штити појединца само од мешања јавне власти него и од мешања приватних лица или институција, укључујући и масовне медије.

Европски суд за људска права је у својим одлукама - случајеви *Von Hannover* против Немачке (представка бр. 59320/00, пресуда од 24.06.2004. године и представке бр. 40660/08 и 60614/08, пресуда од 07.02.2012. године), *MGN LTD* против Уједињеног Краљевства (представка бр.л 39401/04, пресуда од 18.01.2011. године) и *Mosley* против Уједињеног Краљевства (представка бр. 48009/08, пресуда од 10.05.2011. године) навео неколико принципа које су домаћи судови дужни да поштују ради постизања равнотеже између права на поштовање нечијег приватног живота и права на слободу изражавања. Принципи изнети у наведеним случајевима су: да ли се ради о предмету од јавног интереса, што зависи од околности сваког случаја; колико је позната особа о којој је реч и шта је фокус новинарског извештавања - право јавности да буде информисано може се проширити и на аспекте приватног живота јавне личности, али ако се информације односе искључиво на детаље из приватног живота и ако су имале за циљ искључиво да задовоље радозналост публике, слобода изражавања се строжије тумачи; понашање особе пре објављивања информације - сама чињеница да је особа раније сарађивала са медијима не може се користити као аргумент за ускраћивање

права на заштиту приватности у свим каснијим ситуацијама; садржај информације и начин на који је особа представљена у новинском чланку, као и опсег дистрибуције листа, односно његов тираж; околности у којима су добијене информације, када се мора водити рачуна да ли је особа на коју се исте односе дала пристанак за њихово објављивање или је то учињено без њеног знања.

У овом спору, по оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су о тужбеном захтеву одлучили уз вођење рачуна о изложеним мерилима установљеним у пракси Европског суда за људска права и следствено томе пружили заштиту тужилиног права на приватност, односно њеном угледу и части. Тужила је особа позната јавности (јавна личност). У спорном чланку објављене су искључиво информације из њеног приватног живота, о емотивној вези са ВВ, сином бившег ... и ... и везама са „жестоким момцима“. Објављивање ових информација није било од јавног интереса већ је искључиво служило задовољавању знатижеље јавности, читалаца листа. Чланак је објављен у часопису који се дистрибуира не само у Србији већ и у региону (Црна Гора, Босна и Херцеговина, Хрватска и Македонија) и иностранству (Немачка, Аустрија и Швајцарска). Информације о приватном животу тужиле објављене су без њене сагласности. Околност да је тужила, у време када је чланак објављен, била учесница ријалити програма „...“ не може бити оправдање за његово објављивање. Реакција тужиле у емисији „...“ на објављени чланак уследила је доцније и она не може утицати на одлуку у овом спору.

Следствено изложеном, не постоје разлози због којих би се у конкретном случају дозволило одлучивање о посебној ревизији тужених ради тумачења материјалног права, нарочито одредбе члана 82. Закона о јавном информисању и медијима.

Због тога је, на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Према члану 126. став 1. Закона о јавном информисању и медијима, ревизија је дозвољена против другостепене пресуде ако је тужбени захтев одбијен. Ревизијом тужених побија се другостепена пресуда којом је правноснажно делимично усвојен тужбени захтев, због чега таква ревизија није дозвољена. Ревизија тужених није дозвољена ни према члану 403. став 3. ЗПП јер вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па је зато применом члана 413. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић